

Stjander

LA IMAGINACIÓ DESBOCADA

Alexandre Soler

2 0 1 8

LLOTJA DE SANT JORDI

ROMÀ DE LA CALLE

LA IMAGINACIÓ DESBOCADA

Alexandre Soler

2 0 1 8
LLOTJA DE SANT JORDI

ÀREA DE CULTURA / AJUNTAMENT D'ALCOI

President: Antoni Francés, Alcalde d'Alcoi

Coordinació: Raül Llopis, Regidor de Cultura

ARTS PLÀSTIQUES

CONSELL ASSESSOR:

Armand Alberola

Manuel Boix

Romà de la Calle

Fernando Castro

Carles Cortés

Tomàs Llorens

Miquel Navarro

Wences Rambla

Isabel-Clara Simó

Vicent M. Vidal

AGRAÏMENTS

Família Soler Dénia

Quico Carbonell

Ximo Victoriano

Xavi Terol

Paco Grau

Miquel Santamaria

Lucía Romero

Gilberto Dobón

La Dependent

Associació de Sant Jordi

Filá Navarros

Juani Ruz

DIRECCIÓ:

Antoni Miró

GABINET DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA

Ximo Victoriano

EDITA: Ajuntament d'Alcoi

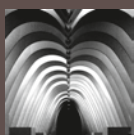
© DELS AUTORS

© AMB-DISSENY

© AJUNTAMENT D'ALCOI

IMPRESSIÓ: GRÀFIQUES ALCOI, S.L.U.

DIPÒSIT LEGAL: A 122-2018

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT
AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'ÒTOS

Sabadell
Fundació

ELS AUTORS CEDEIXEN VOLUNTARIAMENT ELS DRETS DE REPRODUCCIÓ

ALEXANDRE SOLER I PÉREZ. ENTRE LA IMAGINACIÓ DESBOCADA I EL PERFECCIONISME PROFESSIONAL

Trahit sua quemque voluptas
Virgili, *Buc. 2, 65*

El complex i plural món de l'art de vegades, certament, es converteix en el millor *tossal* per a observar i interpretar la vida del nostre entorn, però també pot esdevenir el més adequat *refugi* per a –des d'aquest– dotar de sentit i de capacitat comunicativa les nostres pròpies activitats creatives. Potser, des d'aquest tossal i aquest refugi, és possible intentar transformar eficaçment el món del voltant i deixar les nostres petjades marcades en eixa obstinació crítica i les nostres resolutives il·lusions, ja sòlidament projectades, en el camí comú pel qual ens va conduir el context social que ens va veure nàixer.

5

Reconeixeré que aquestes reflexions, caçades molt ràpidament, ben van poder ser redactades –entre silencis eloqüents, assumits com a parèntesis– en aquelles pàgines secretes dels *Diaris* –inèdita marginàlia– que durant dècades van acompanyar, com a terapèutica barana existencial, les destreses, les passions, dificultats i esperances del polifacètic alcoià Alexandre Soler i Pérez (1946-2013).

He de confessar –ara amb ansietat sobrevinguda davant el que és inviable– que no vam arribar a conèixer-nos, malgrat pertànyer conjuntament a una mateixa generació en aquella esmorteïda postguerra, en una ciutat fabril, potser excessivament preocupada per la supervivència i pels reajustaments diaris d'aquella conjuntura. L'atzar, que sembla sempre llançar alegrement els daus a l'aire en tot moment, mai no ens va col·locar en la mateixa vorera en els nostres desplaçaments quotidians.

Als dos ens va atraure, per cert, l'íntim i seductor món de l'art. A ell, des de la pràctica artística, diversificadament aplicada al domini prioritari de l'element escenogràfic, plàstic i festiu. A mi, des de l'estricta reflexió estètica i l'escriptura crítica, la qual cosa no implica, ni de bon tros, que estiguérem, en determinats aspectes vitals, en trinxeres separades, ni excessivament distants. Ara bé, Alexandre Soler es va instal·lar, de manera definitiva, en la seua terra, convertida prompte en el millor escenari de les seues activitats i inquietuds imaginatives, mentre que, per la meua banda, mai no van faltar els dilatats pelegrinatges universitaris i el gradual distanciament obligat del lloc natal. De nou, doncs, el destí tirava les cartes despreocupadament.

L'art continuava aguantant-nos de manera insistent i, a la llarga, va ser aquest especialitzat flanc relacional creatiu el que es va mantenir potencialment disponible entre els dos. Jo vaig tenir coneixement, un poc després, dels seus treballs de disseny gràfic a través d'alguna investigació especialitzada, dedicada al cartellisme, bé fóra de caràcter teatral o directament fester. També les seues incursions, paral·leles, en el domini del cinema tampoc no em van ser llunyanes, a l'abric d'altres alcoians actius en aquest marc audiovisual i plàstic. No debades, en els inicis de la dècada dels setanta jo mateix vaig redactar la meua tesi doctoral sobre semiòtica

del cinema i, després d'això, durant anys vaig exercir la docència al voltant del setè art, sempre des de la reflexió filosòfica i l'estètica. Continuàvem, doncs, movent-nos en terrenys pròxims, però paral·lels.

S'entendrà, per tant, que quan vaig rebre l'ajustat encàrrec de redactar un text sobre l'obra d'Alexandre Soler –a manera d'homenatge–, una infinitat d'enllaços aleatoris van passar per la meua ment, que em van fer enyorar possibilitats ja avortades i inviades, respecte d'un retrobament conjuntural, que mai no va existir.

Sens dubte, sabem per experiència que no és el mateix parlar amb l'autor, l'obra del qual s'estudiarà, que limitar-se a indagar i arregar pistes, materials i resultats d'altres aproximacions alienes, convertits –tots ells– ja en història. Confesso que fins i tot l'existència comuna d'una considerable col·lecció de pipes ens ha unit, amb els ritus, pauses i particulars litúrgies de comportaments irrenunciables, tal com he pogut constatar –gràcies a l'excel·lent i oportú reportatge fotogràfic de Paco Grau i les reflexions de Javier Llopis per a *Tipografia la Moderna*– al seu refugi, taller i talaia, ja buits –per descomptat– de la seua presència, però carregats de la seua memòria i dipositaris efectius de part de la seua obra.

6 Tots els qui ens vam moure formativament i informativa en eixes dècades de postguerra, por i silencis, vam tenir molt d'autodidactes i també d'esforçats visionaris de futur. Inquiets, tant per desitjos induïts com per exigències personals, tracem les nostres rutes d'aprenentatge. Alexandre Soler va conduir els seus passos cap a on era viable aproximar-se a l'àmbit oficial de les belles arts, en el context alcoià. Mai no havien faltat, entre nosaltres, conreadors destacats en els diversos vessants. Tenim una saga de segles que han propiciat la destacada escola de figures històriques que excel·lentment ens caracteritza, sobretot a cavall del XIX i el XX. I l'inici habitual, accedint a l'Escola d'Arts i Oficis arribat el moment, era la millor estratègia preparatòria i directa aconsellable: obria camins i orientava possibilitats en un jove decidit a rastrejar per esforç propi i donar aposta a les seues inclinacions artístiques, que a més podrien jugar-se en arenes diferents. De fet, a la creativitat pot arribar-se per múltiples senderes, amb ment oberta i decisions personals, una cosa que a ell no li faltava. Però volia, sens dubte, informar-se bé abans de jugar les seues cartes i llançar els seus daus providencialment.

Era, doncs, lògic que desitjara ampliar les seues perspectives. En realitat, en l'època, després de passar per Arts i Oficis com a objectiu introductor, sempre es pensava en la meta resoluciva de l'Escola Superior de Belles Arts de Sant Carles a València. No faltaven pes i tradició al centre, actiu i emigrant, d'edifici en edifici, des de mitjan segle XVIII. I allí va aparèixer Alexandre Soler i Pérez, carregat d'il·lusions, en aquell claustre del desamortitzat convent del Carme del carrer Museu de València, on els joves sempre desitjaven anar més enllà de l'imperatiu de la tradició i buscaven amb persistència i ansietat –com a “artistes” desitjadors– l'ocult significat del terme *avantguarda* i les seues possibilitats. Moments difícils, carregats de tradicions i d'academicismes, per cert, per a aquestes arts i objectius.

Per això m'hauria agradat parlar amb ell sobre aquest període de la seua aventura d'aspirant a pintor, sobre l'ambient i els programes, sobres les aspiracions i el context vital. Just ara que he deixat de presidir la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Carles (2007-2015), aquestes reflexions compartides sobre l'horitzó de la història haurien comportat, potser per a tots dos, un bon motiu de relaxada trobada intel·lectual. De fet, saber

que va ser estudiant de Sant Carles també ha tingut el seu pes en l'acceptació, per la meua part, d'aquest encàrrec d'escriure sobre la seua trajectòria, la seua obra i el seu entorn. Així han sigut les coses, una implicació creixent en eixe paral·lelisme pròxim que ens va mantenir, paradoxalment, distants, encara que, segons preveig i deduïsc, no mai distanciats.

De nou, la inquietud i la cerca personal sobre el quefer artístic que perseguia el van portar, després, al prestigiós Cercle Artístic Sant Lluc de Barcelona, potser molt més pròxim a allò que podria implicar i va implicar històricament –per a molts col·legues seus– el salt cap a l'efervescent somni de París. Però, sovint, després de la fugida i el rastreig s'imposa la tornada. I mancant-nos referències narratives directes sobre aquestes circumstàncies, company de generació, preferisc apostar pels paral·lelismes amb altres situacions personals. He conegut nombrosos artistes que s'han engronsat vitalment –funàmbuls empedreïts– entre la pintura i les arts aplicades i les seues tècniques manuals de manera constant. I, *pari passu*, uns han optat per mantenir a flor de pell el seu quefer pictòric i han relegat per a la intimitat les seues inclinacions artesanes. Però tampoc no hi han faltat, tot siga dit, les opcions inverses i han solucionat, amb aquesta preferència operativa, les seues inquietuds creatives, interdisciplinàries i sedegoses de transversalitat innovadora.

És aquest, per cert, el de les relacions entre l'art i l'artesanía, un tema històricament apassionant, que sempre m'ha ocupat i seduït i al qual he dedicat escrits i reflexions. I ací s'incardina la dualitat oberta de parers diferents, ja fins i tot en ple segle XVIII, entre Denis Diderot i Charles Batteux –en els entorns acadèmics– en la seua manera de concebre les *beaux arts*, fins i tot en la redacció dels fonamentals articles de l'*Encyclopédie*. Només diré que Diderot sempre va defensar i va proposar l'estret i constant diàleg entre l'art i la tècnica, entre l'art i les artesanies, postulava bàsicament el seu mutu reforç i transformació, endevinava, fins i tot, les petjades futures del “disseny” i el seu posterior engrandiment contemporani. Davant d'això, per contra, la postura de Batteux, que va resultar acadèmicament triomfadora, va acabar definint l'univers separat de les “belles arts” i el seu nombre, tant davant de les ciències i tècniques com de la pluralitat de les arts aplicades. Qüestions de política, cultura i economia, sens dubte.

He volgut fer aquest breu excurs explicatiu perquè puga entendre's molt millor, si fos possible, la postura vital posterior d'Alexandre Soler, que va arreplegar, de manera pragmàtica, la seua faceta de pintor cap als racons de la seua intimitat i va potenciar existencialment en la seua connexió social, operativa i professional el ventall d'allò que m'agradaria anomenar “l'estètica aplicada” en tota una diversitat d'opcions que –va saber intuir– podria exercir, en directe, retornant vocacionalment al seu Alcoi natal, on sabia que feia falta i on tantes coses podria aportar, més enllà i més ençà del mateix exercici concret de la pintura.

La seua capacitat d'enfocar i plantejar la realitat social com un tot intervenible donaria pas, immediatament, a la seua explícita vinculació al món fester. Potser era allí on havia d'intentar embastar, amb habilitat, tradició i modernitat, relectura de la història i empremta imaginària, art i artesanía, tècnica i disseny gràfic, tèxtil, arquitectònic i industrial. Però eixa visió holística, tan seua, aspirava a arribar molt més enllà, en la seua secreta força creativa, perquè tot, en realitat, podria ser centre de la seua sempre atenció inquieta: l'escenografia teatral eixiria, de la seua mà, als carrers i envairia la festa sencera, els seus personatges i els seus

símbols, al mateix temps que, fet el pas cap a l'efectivitat teatral, era impossible no atrevir-se també, com en una potent cascada existencial continuada, amb l'univers audiovisual del cinema, potser el millor transsumpte imaginari de les nostres vides, com a fills del segle XX que som i ens sentim.

Recorrent el seu currículum, rellegint informes i consultant escrits, deixe que la ment elabore les conclusions, pel que fa al seu itinerari i a les seues obres. *Entre la imaginació desbocada i el perfeccionisme professional*, com he titulat el meu assaig –que em sembla ara summament escàs en l'extensió que m'ha sigut indicada, ara que estic centrat en el teclat, enllaçant dits i reflexió en el fet de fluir les paraules– crec que l'única manera de fer justícia als excessius silencis i a l'esbiaixada acceptació dels seus lliuraments i presències, encadenades sempre per onsevulla, potser ha estat la preparació diligent i obligada d'una inusual *exposició antològica*, especificada diacrònicament per apartats, on cal donar a conèixer, a reconèixer i recordar, en una recerca exemplar, tants vessants imbricats en el seu recorregut vital, fet història i vida, memòria i representació.

8 Ací hi ha, a més dels sectors ja anteriorment esmentats, també la remodelació del *Betlem de Tirisiti* (que sempre va formar part recurrent dels meus records d'infància i que fa només uns anys vaig retrobar, ja sota el flux de les seues decisives intervencions professionals), el seu particular llenguatge formal i expressiu capaç d'unir en un mateix estil els seus cartells i les seues ostentacions i models festers, els seus dissenys i mons de ficció, els seus esbossos i dibuixos, les seues pintures i còmics secrets i personals. És tractat d'una vertadera activitat plural, interdisciplinària, fonamental i paradigmàtica, tot recorrent la seua cartografia vital.

Una vegada arribats en aquest punt, em sembla sentir pròxima aquella aroma seua del tabac de pipa –i no tant del puro, que sovint arrepleguen les seues fotografies personals– que hàbilment hauria de marcar intensament el domini dels seus espais i de les seues coses. Fins i tot jo mateix he experimentat, aquests dies de treball centrat en la seua memòria, la sensació de tenir, amb ell, una assignatura pendent, encara que, de fet, ho siga, realment –aquest deute personalitzat– de la mateixa ciutat, a la qual amb generositat va dedicar més de quatre dècades de la seua existència creativa, en un treball –d'art aplicat– divers, enriquit d'experiència i exemplar; un treball diluït en una mena de narració sostinguda i representada, sempre, de la història del seu poble. De menut, als carrers d'aquell Alcoi, sempre vaig pensar que la vida era, si més no, un teatre personalitzat dins del teatre col·lectiu. No seria eixa també, alguna volta, la sensació intensa i operativa del jove i somniador Alexandre? De segur que hem compartit moltes experiències, projectes, somnis i records... sense saber-ho, en aquest context ciutadà, justament el que ara em serveix, de marc operatiu, per a la meua memòria compartida i fugitiva.

Trahit sua quemque voluptas. Ja he apuntat explícitament, en el virgilià *motto* inicial, que a cadascú l'arrossegava sempre la seua passió. I a Alexandre Soler i Pérez no li van faltar ocasions i moments per a deixar-se portar per les secretes aromes, imatges i tensions expressives de la seua terra, des d'aquell temps llunyà de la història comuna del col·lectiu *Arcoiart*, fins als darrers moments del seu actiu acomiadament.

Romà de la Calle

Real Academia de Belles Arts de Sant Carles de València

A ALEXANDRE SOLER
“HOMENATGE”

Esclata el plor
de la tristesa vençuda
l'angoixa s'ha acabat
i brolla el bon humor

Somriure és obligat
tot recordant Alexandre

Has guanyat bon amic
les merescudes vacances
com el nostre germà gran
que ens acarona i ajuda

Ara toca l'adéu que és
com dir: fins ara.

Antoni Miró
5-1-2013, Alcoi

Sense títol 1985. 79x62 cm.

Sense títol 2003. Tècnica mixta sobre DM., 48,5 x 48,5 cm. Sèrie UBU

Sense títol, Tec. mixta sobre fusta 19-04-65. 52,87 x 37,9 cm. Realitzada a Barcelona.

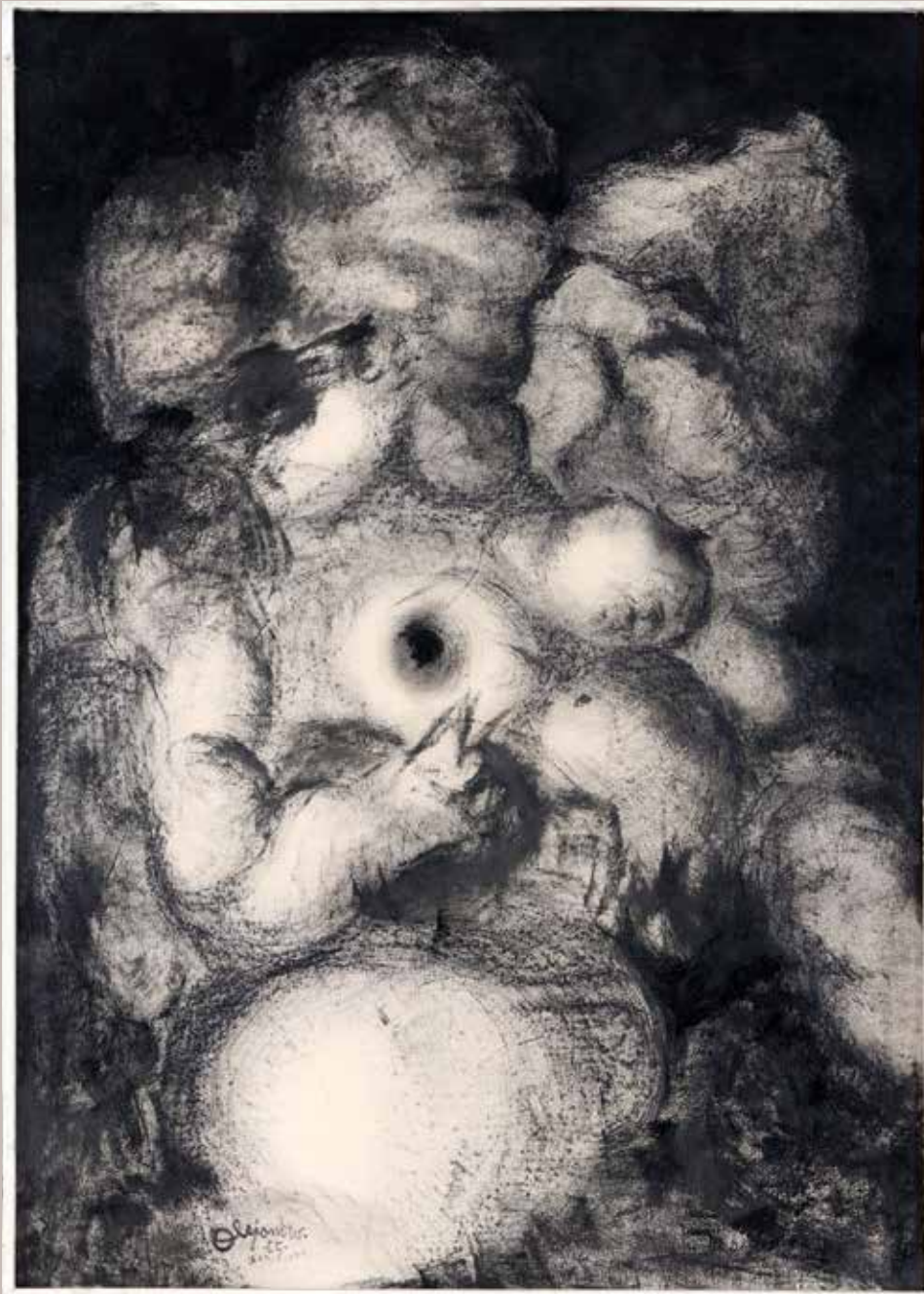

Sense títol, 1990 ca. Tècnica mixta sobre paper, 105 x 74,5 cm.

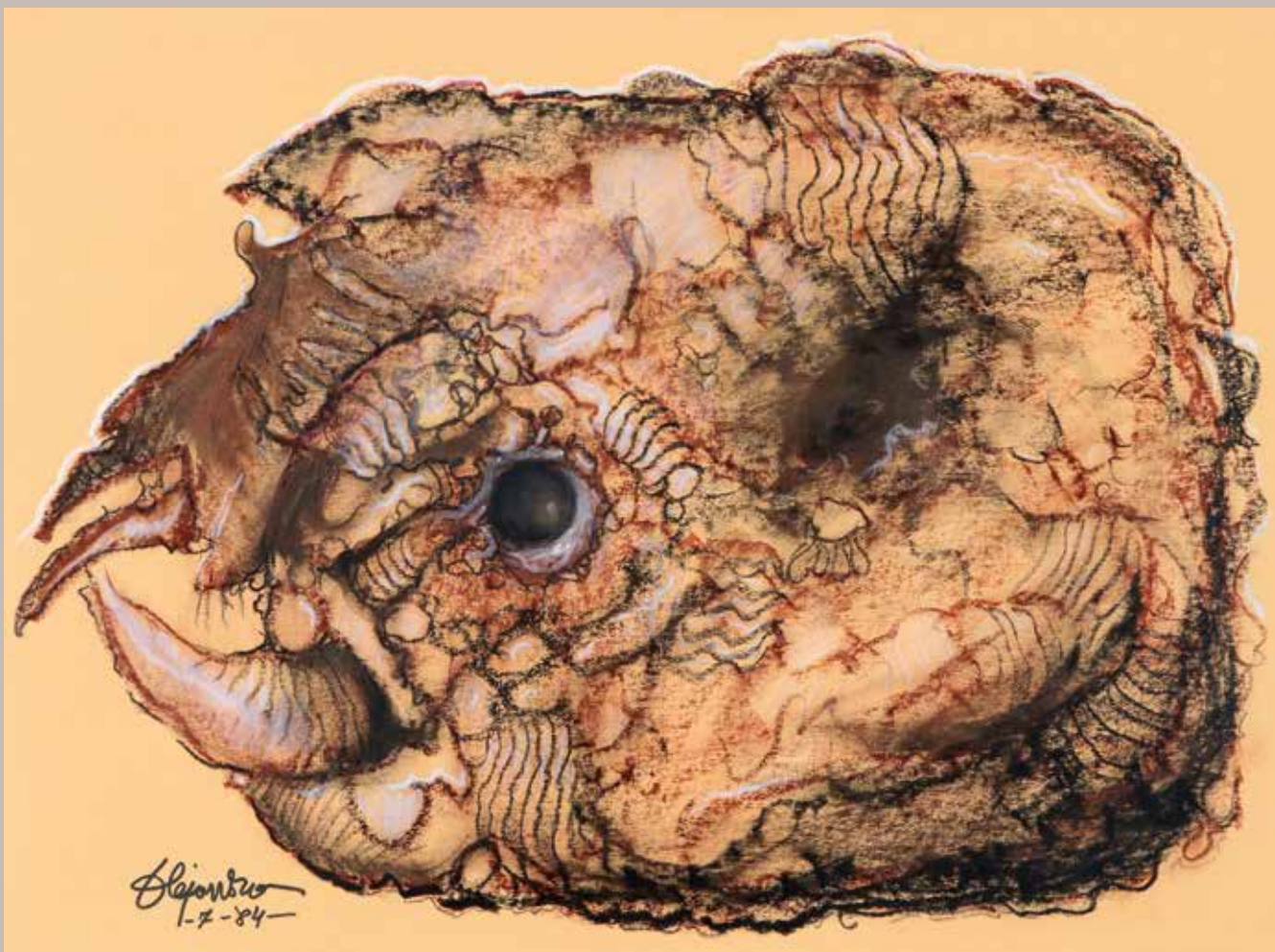

Sense títol, 1982. 67x51cm.

Sense títol, 1965. Tècnica mixta sobre fusta, 98,5 x 69,5 cm.

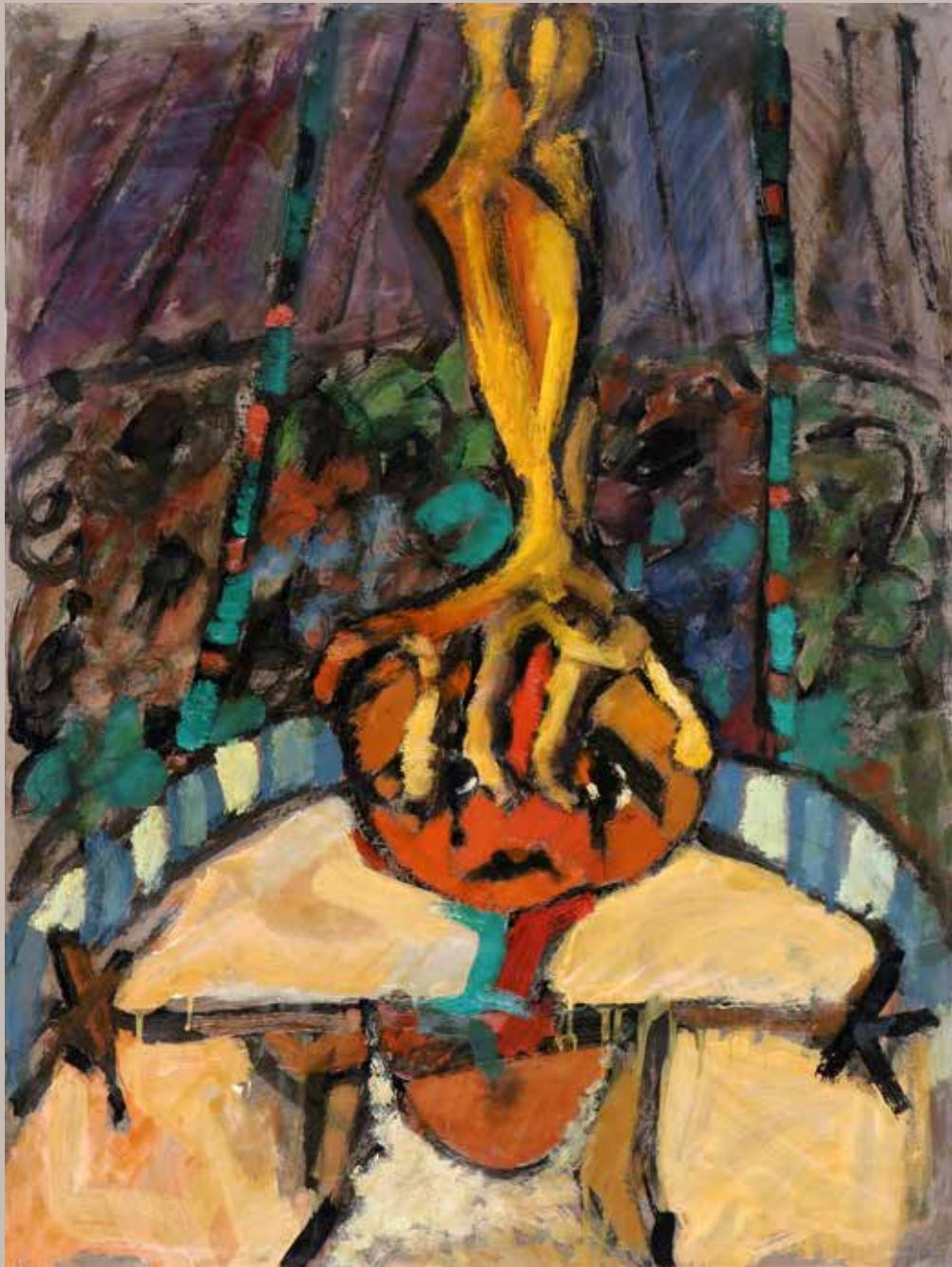

Sense títol, 1984. Tècnica mixta sobre paper, 45,5 x 61,5 cm.

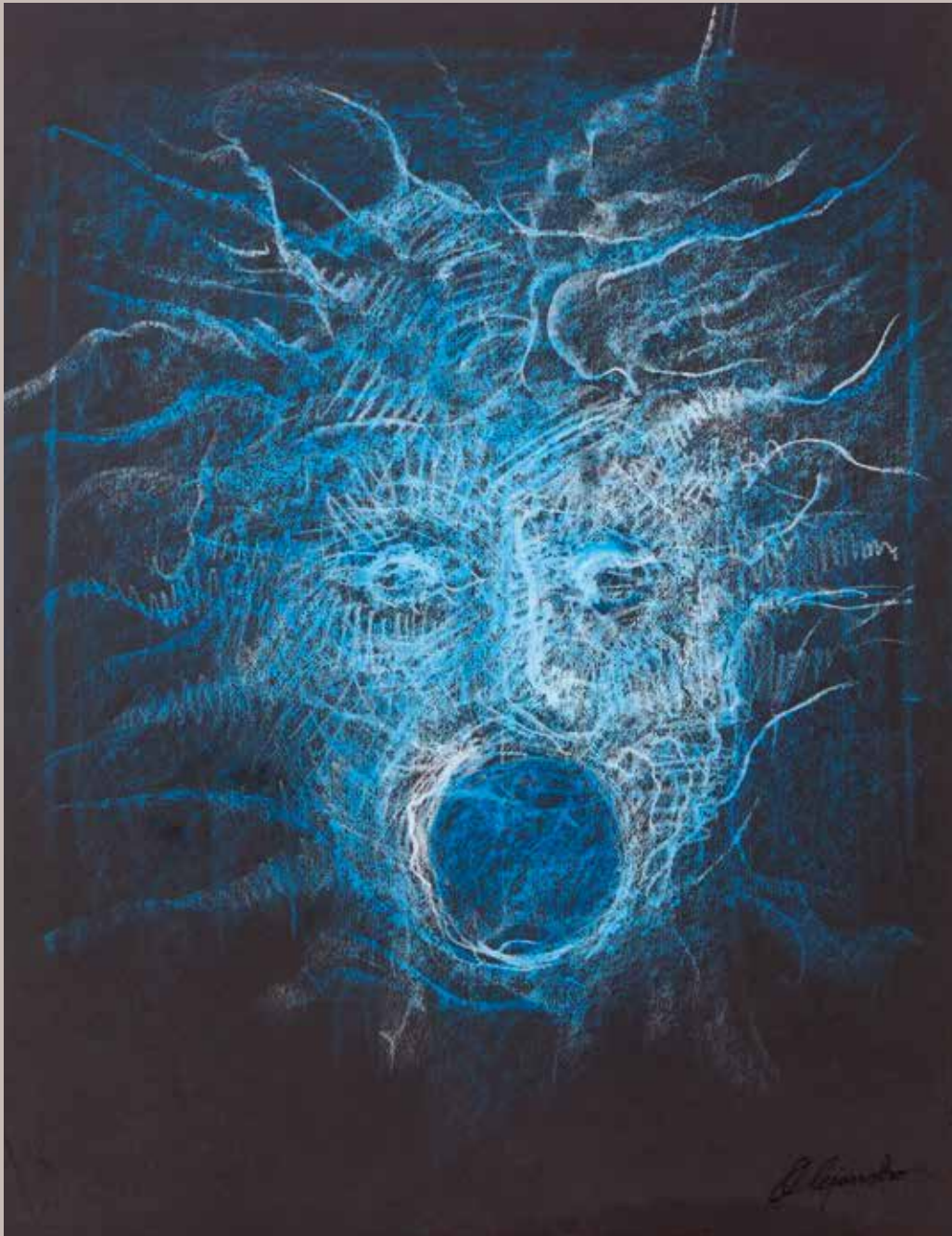

Sense títol, 2003. Tècnica mixta sobre DM, 48,5 x 48,5 cm. Sèrie UBU

Sense títol, 1965 ca. Tècnica mixta sobre paper, 69 x 52 cm.

19

Sense títol, Màscara, Llapis i ceres sobre paper, 65 x 50 cm

Sense títol, Tècnica mixta sobre taula, 67,5 x 86,5 cm

21

Sense títol, Collage. Tècnica mixta sobre DM, 63,2 x 80,5 cm.

Sense títol, 1999. Relleu Minotaure. Repujat sobre coure. 20 x 18,5 cm.

Sense títol, Rellu. ensambladura amb planxa de ferro, 41,6 x 39,2cm.

Sense títol, Escultura. Fusta de cirer tallada, 37,5x10x10 cm.

25

Sense títol, 1970. Escultura, 14 x 7,5 diàmetre, Bronze

Sense títol, 1971. Escultura ensamblada de dues peces. 44 x 18,5x 9,3cm

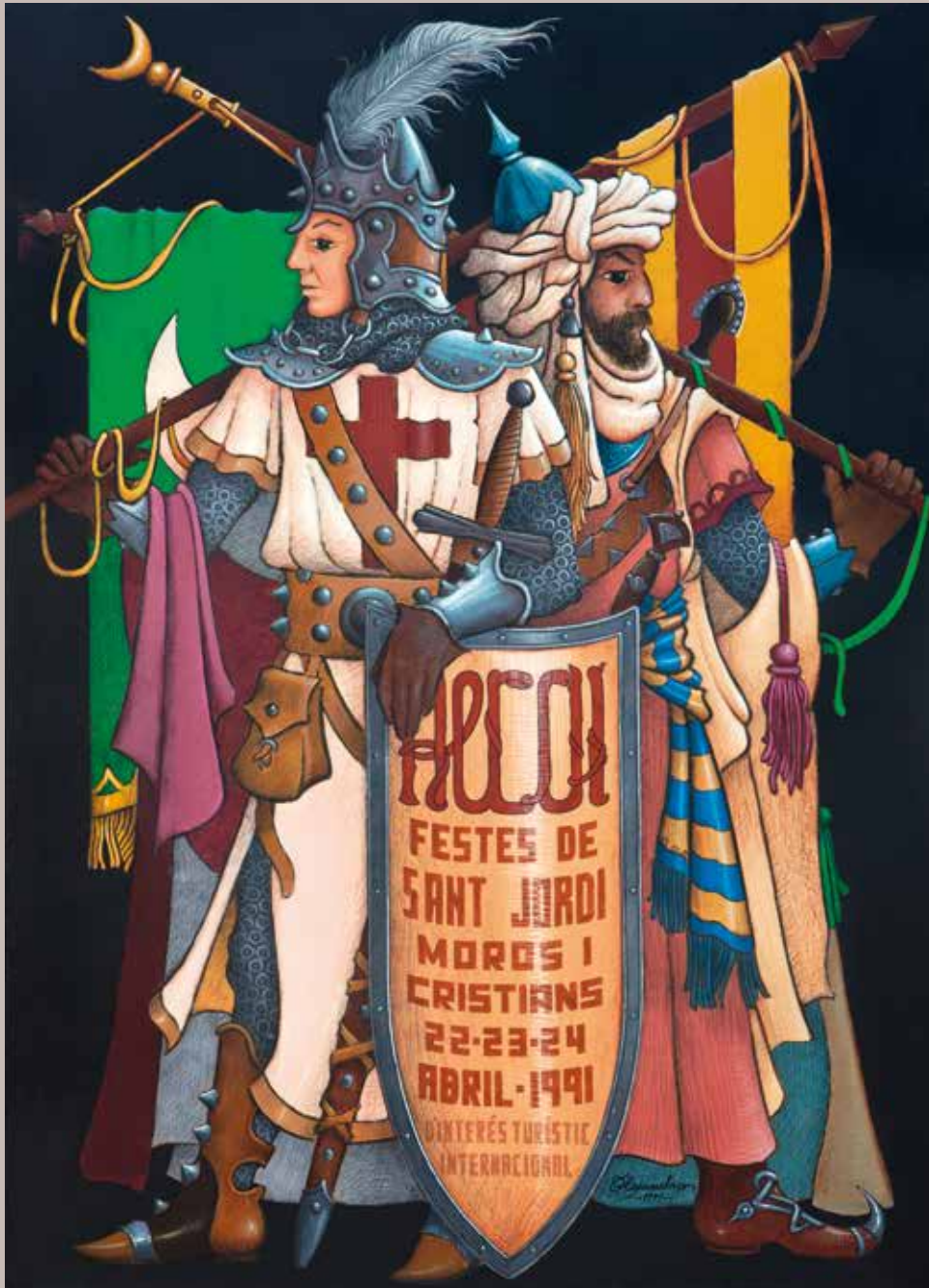
Cartell 9 d'Octubre.

CONSELLERIA DE CULTURA EDUCACIO Y CIENCIA
Excel.lentíssima Diputació Provincial d'Alacant

PREMI DE TEATRE
CIUTAT D'ALCOI
ALCOI - 1985

Logo Premi de Teatre-1985

Cartell Festes 1991.

Logo Escenari.

TEATRO ESTABLE

Logo la Cazuela.

Carrossa.

Barralla de Cartes de Moros i Cristians commemorativa del VII Centenari 1276-1976

Ratolí.

La portentosa vida del Pare Vicent 1978.

Que nos quiten lo bailao 1983

Rodatge Hector. 1982

39

Rodatge Hector. 1982

MONO MINETTI.

MINETTI.

Mascara 3-Al. 28- Am. 14 Prof.25.

Mascara 1c-A1. 43- Am. 42 Prof. 32,5.

Mascara n-14-Al. 24- Am. 17,5 Prof.13,5.

Anagrama.

CAPITÀ, 1997.

Capità Moro, Fila Realistes, 1997 MAF.

Capità Moro, Fila Realistes, 1997 MAF.

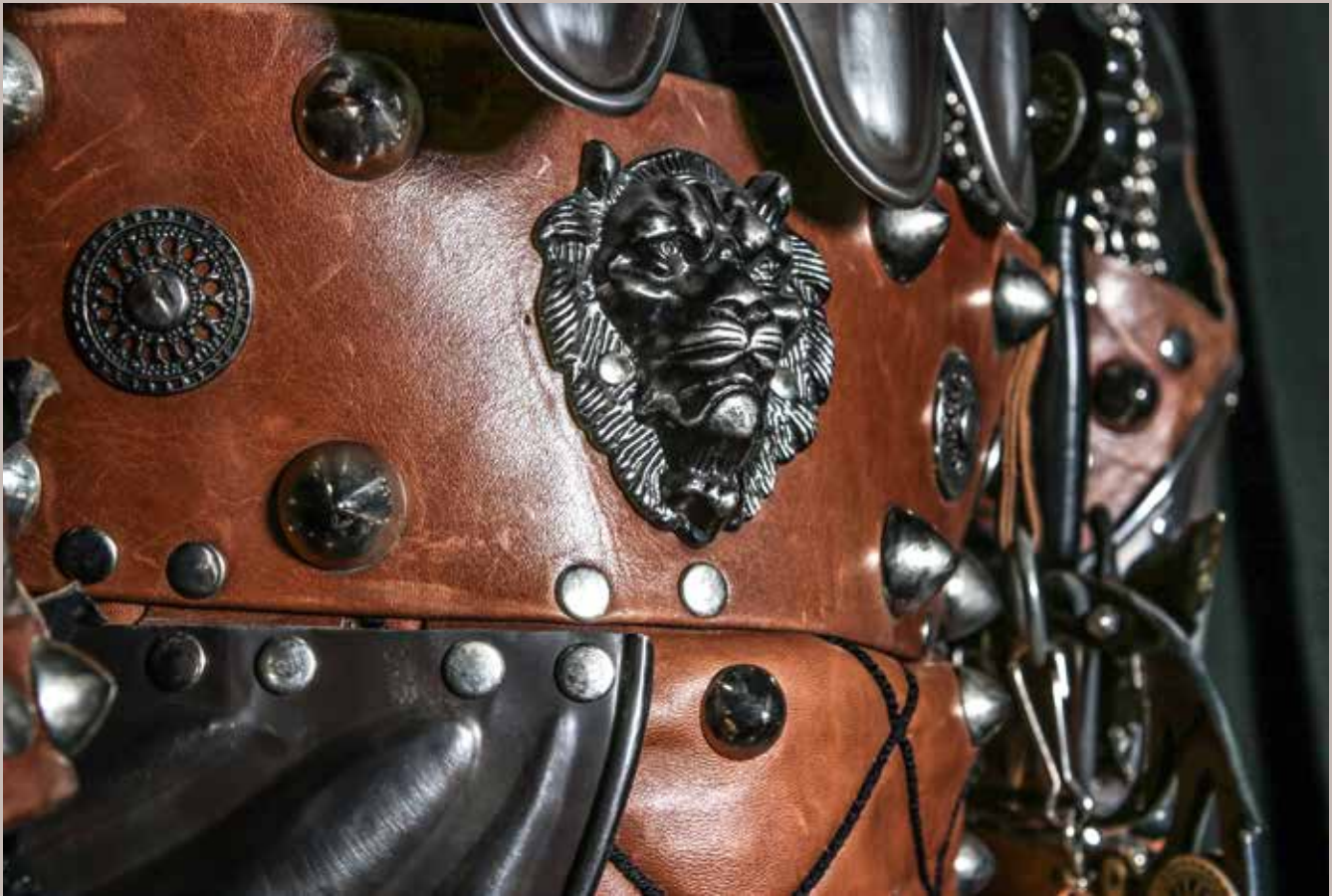

Capità Moro, Fila Realistes, 1997 MAF.

Capità Cristià 1989. F. Almogavares MAF.

Sant Jordiet, 1976. Any Centenari MAF.

Sant Jordiet 1998.

Sant Jordiet, 1998. Fernando Belda. MAF.

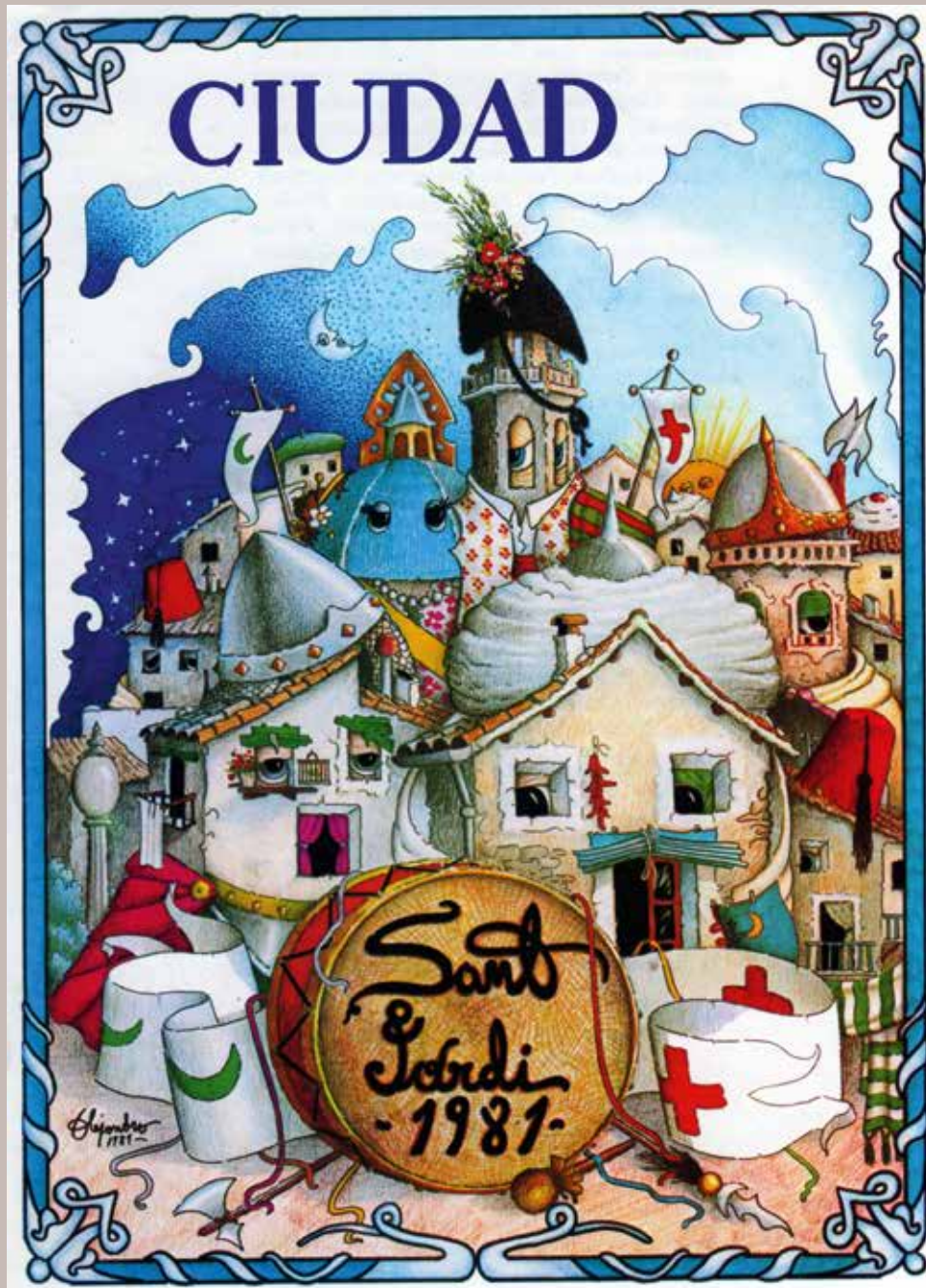

Sant Jordiet 1998.

Sant Jordi, 2001.

Portada CIUDAD.

Titelles, 2013.

Tirisiti

Tirisiti

Alexandre en el taller.

‘ELS QUE T’HEM CONEGUT SEMPRE ET VOLDREM’

Moltes voltes per saber en quin dia estic he de mirar el calendari. Si no tinc obligacions les coses es mesclen, els números van esborrant-se, perden color, significat, importància. Avui és dijous o divendres? Set o huit? Març... Abril...? que més dona... Quan va passar? ...això de... o allò de més allà?... Tot arriba ... Tot passa.

Avui sé quin dia és... És 8 de Gener del 2013. Després de tres dies, t’hem acompanyat a la teua tomba... Tomba, tomba! He de dir-te que t’han posat al costat del teu benvolgut pare. Els teus, entre plors han deixat les teues cendres. Ens has deixat massa prompte amic! Estàvem tristos, desconcertats, impotents. Hem plorat, t’hem aplaudit i després en silenci hem tirat cap avall

Cendres.

Que bo es fumar-se una bona pipa, l’aroma. En silenci, notar que estàs. Un raig de sol que entra per la finestra, mentre mires al carrer. Què boniques són. Sempre que les fume me’n recorde de tu mentre veig pujar el fum.

67

Tu sabies com era la vida, que era la vida, tu sabies...

Quan jo era jovenet em vas ensenyar que tenia que intentar viure-la. I a la teua manera, amb el teu equipatge, em vas obrir els ulls, em vas ajudar, em vas espentar. Tens que viure, que perds per viure? I encara estic amb això.

Per mi has sigut un exemple en este món de presses, d’injustícies, de no entendre’s, de tantes mentides, de no saber com viure... de no saber... TU SABIES.

Com bon alumne intentaré seguir el teu exemple (encara que eixiré més de casa que tu)

No tinc la teua paraula, la teua essència... Vas ser un bon home. Eres com un intermediari entre la saviesa i la ignorància, com una porta oberta en l’espai entre una cosa i l’altra, amb uns ulls que de seguida veien la veritat.

Ja no et trobaré a la teua taula, però continuaràs donant-me força, et portaré dins del meu cor, et voldré sempre.

Què bonic seria viure en un món just, tu hauries sigut el nostre REI, el nostre REI en un món just! Un REI de veritat!

Te’n has anat i ací ens fa falta la teua paraula. Tu, amb més temps, ens hauries pogut aclarir moltes coses.

Ens deixes orfes del teu coneixement.

Ens deixes a la deriva en mans de gent poc ambiciosa, covarda.

Tu veies i donaves llum, bones idees, bons consells. Donaves, simplement.

Has sigut un ser humà bonic, et vull a tu i a tot el que signifiqués. Espere trobar-me amb gent tan

gran com has sigut tu! M'haguera agradat veure't 'd'agüelet', visitar-te i xarrar alguna vesprada sense presses o simplement estar en silenci al teu costat.

ALEJANDRO I PAQUI (treball, descans) TOT BARREJAT.

'Aleandro, esto yastá no?' (Un client)

'Que va, que va, le faltan al menos 15 o 16 pasadas para que coja cuerpo y tenga una buena presencia en la calle'. (Mai s'ho veia acabat)

ALEJANDRO-ALLUYANDRE. Jugàvem amb les paraules

Una volta van vindre uns 'Testigos de Jehová'. Ding! Vaig obrir i ells bocabadats van preguntar: 'Esto es una casa?' Darrere de mi hi havien penjats al corredor uns 70 'cuernos' d'uns 40 cm, eixugant-se del làtex que els havíem passat per endurir-los. Clar la imatge era com si jo fora JOB dins de la balena. Se'n van anar 'pitant' allò era com la boca de l'infern.

En casa d'Alejandro i Paqui per Sant Josep es feien falles a les que no els faltava detall i es cremaven dins d'una llanda de coca. Altres vegades el menjador es convertia en un xicotet plató per fer fotografies amb tots els flexos i lamparetes que hi havia per la casa. La pintura és la llum.

Tito (Orfeo) i Titi (Paris) jugaven per casa, sempre lliurement. Les parets estaven plenes de dibuixos i manifestacions infantils.

Paqui fumava Celtas emboquillats. Tu fumaves Habanos.

La casa era un taller on es feien tot tipus d'activitats: pals de golf, pipes per fumar, llibres, maquetes per a teatre, per a cinema, per a carrosses, cascós, espases, 'Boatos i moatos'. Proves per a moltes coses, dissenys de roba personal, per a teatre, per al cinema, per a festes, màscares... etc. etc. etc.

En mig de tot això Orfeo fent equilibris amb una cadira de boga blava, mentre feia dibuixos sorprenents, tant, per a lo xicotet que era, que t'obligaven a parar i fer-los una ullada. A vegades ja deia que era DÉU!!

Paqui tallant tela i a voltes per acabar la feina a temps, fins i tot dormida cosint. Jo ho he vist.

La terrasseta del dormitori, diminuta, es convertia en un bon raconet on prendre un aperitiu. Envoltat de plantes et feia sentir com a un hotel exòtic!

Es feien reunions de treball en el wàter, per canviar, mentre s'eixugava el pis.

Al ser unes persones tan generoses va haver un temps en que els visitava molta gent i com a un local públic hi havia cartells que indicaven al nouvingut les normes de funcionament. Al temps per aclarir el pati i poder viure mes tranquils. Els dies no laborals hi havia una contrasenya, per accedir a la casa.

Si no sonava com calia, apagàvem les llums i si pujava l'ascensor i parava en l'octau, ens quedàvem en silenci fins que s'allunyava el perill. Quan passava això no podia estar seriós, m'entraven moltes ganes de riure.

També veiem pel·lícules xules. Fellini, Kubrick, Chaplin, etc. i qualsevol peli que semblara interessant.

Quan venia Ovidi fèiem un soparet, i Ovidi ens contava les seues aventures i desventures. I a l'acabar un herberet casero que feia Paqui. Tito i Titi escoltaven al seu padrí i es portaven molt bé. A voltes venia amb la filla, Jana, que s'adormia en un 'sofà-cama' després de pegar-se uns quants cops en el cap contra un coixí. Feia riure veure la seua cerimònia abans de dormir. En el teu 'sofà-cama' van dormir personatges tant importants com Antonio Gades o Albert Boadella, entre d'altres. El sofà estava tan vellet que si t'assentaves pareixia que anava a engolir-te, no hi havia manera de desfer-se'n d'ell, li tenies molt d'amor. Però un dia et vam convèncer i vam aconseguir que se l'emportés un 'motocarro'

El menjador a vegades també es convertia en un teatre particular.

Què necessites?

Una tela, una mascara i un ganivet "POSSIQUETEVEVERE"(el meu monòleg)

Llegíem poemes en veu alta, parlàvem de la nit i del dia, del tío del puro... de la vida.

Per reis ens regalàvem dibuixos, poesia, discos. Un cap d'any vam fer les campanades amb un paelló.

Paqui tenia un 4-L amb boina.

Apart del treball hi havia comunicació, humor, futur, vida.

Va haver un gosset uns dies li deien Bruc. Es va fer malalt. El vam soterrar al Barranc del Cint una vesprada boirosa.

Escoltàvem música, fèiem mímica amb qualsevol objecte que ens trobàvem, transformant-lo.

Imaginàvem, ens ajudàvem 'Per a mi ta casa sempre ha estat oberta'

Vam fer teatre junts, cine (el gran col·lectiu regall). Coses que em semblaven impossibles o difícils les feies realitat. ERES UN ARTISTA!!

Col·leccionaves les coses mes increïbles per tal de provar-les o disfrutar-les en un present o en un possible futur. Somniaves en construir-te el teu propi teatre per poder anar fent cosetes. Com no va poder ser te'n vas fer un a la teua mida.

Sabies el que volies. Sabies coses de moltes coses . Amb tu s'aprenia d'arquitectura, de pintura, d'escultura, de teatre, de literatura, de música, d'algun fill de puta, d'algun altre... De cine, d'impostors, de la vida... CENDRES!

Sabies el que volies, sabies mirar, ho veies, sabies veure!

Potser un dia vas començar a tindre molta pena al sentir que la llum cada volta era més present, més clara més certa i tu més conscient de tot, però la realitat que t'envoltava i les teues forces t'allunyaven sense remei d'ella.

“ALEJANDRO ACI NO ENS VOLEN”

Ací volen, volen les il·lusions... Normalment ens mana i pren decisions gent mediocre en el mal sentit, les enveges, la competició, la por, la imatge, els diners, los caballeros, les mentides, els cels, els colps al pit dels que no aniran mai al cel. Els projectes amb la ‘jota’ ben remarcada, ‘no nos interesas’, ‘mira que pinta’, ‘els monuments de les rotondes’, ‘los sobrinos’, la hípica, los cuñaos sense D, los abogaos de papá, los asesores, la gente con gusto, los herederos que no veuen a dos pams dels seus nassos, ‘està bé pintar: és un hobby’, los yates, la gente guapa, las fincas, ‘tiene gusto ese desarapao’, el palacio real... ‘Per què no pintes comercial?... ‘Aquí mi señora’... Senyor ten piedat amb T forta. ‘Tiene gracia pintando’ Tú aquí no pintas nada... DÉU SAGRAT!!

Poqueta cosa és el que demanaves. Poder viure amb la teua pensió i tindre temps per contar coses amb la pintura que era la teua passió. No era suficient. Si t’encarregaven alguna cosa per a festes podies tirar avant. Vas aportar molt al món de la ‘festa’ però cada volta tenies menys encàrrecs. Els negocis no eren el teu fort

Vas voler fer-te el teu món, el teu refugi. Però ací fóra no hi ha miraments i van anar ofegant-te poc a poc. Tenies moltes ganes de viure i massa sensibilitat per suportar un món tan cruel. ”QUINA VIDA MES BESTIA”

Senties curiositat per tot. Quantes coses pendents, carrets per revelar, llenços per omplir, pel·lícules per vore, menjars, plors i riures que compartir. M’agradaria que anàrem tots junts altra volta al ‘Museo del Prado’. Va ser fantàstic escoltar-te i mirar els colors al teu costat. Velázquez és una ‘animalà’!

Bé ja anirem parlant. Com a bon soci de ‘la penya negra’ et diré que ací cada volta anem a pitjor. La vostra generació va lluitar perquè fórem mes lliures i pareixia que anàvem cap avant, però crec que ara mateix estem fent el camí contrari.

Volen les il·lusions... Guanya la por... Cada volta més fronteres... Més guerres... Més ignorància... Fam... CRISTO TEN PIEDAT amb la T molt forta...

L’ultima volta que et vaig vore estaves a casa molt fet pols, estaves atenent una visita amablement, malgrat el teu estat. Tenies un bloc dels grans obert i a la mà un retolador, en la fulla blanca hi havia dibuixada una nau amb les veles al vent. I tu com un vaixell perdut que va per una mar tremolosa... Donaves... Atenies... te n’anaves!!

ALEJANDRO VIXQUEN ELS TACONS D’AGULLA!! ÉS UN HONOR HAVER SIGUT EL TEU AMIC!! FINS ARA MESTRE!! ESTA NEVANT!!

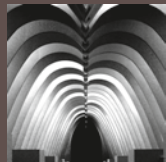
(Este text va ser escrit entre el dia del seu enterro i alguns dies posteriors. Després ha estat ordenat i revisat el 17 de gener de 2017. Perquè vull, perquè et volem)

Juli Cantó
29/01/2017

LLOTJA DE SANT JORDI

PUBLICACIONS

- 2013 ANTONI MIRÓ. L'Hospital Sueco-Noruec d'Alcoi.
60 ANYS DE GEOMETRIA. Col·lectiva.
ARCADI BLASCO. A peu de forn.
- 2014 JOSEP RENAU. The American way of life.
TOMÀS FERRÁNDIZ. Temps de Guerra (1936-39).
ANTONI MIRÓ. El Vol del gat.
AURÈLIA MASANET. Trama i ordit de l'existència.
MIQUEL NAVARRO. La Mirada.
- 2015 MIQUEL CALATAYUD. Imaginari.
SEMPERE, sempre entre nosaltres. Col·lectiva.
ART VALENCIÀ. Col·lecció Martínez Guerricabeita.
ENRIC SOLBES. Una mirada nòmada.
A MIQUEL HERNÁNDEZ. Homenatge 50x50.
- 2016 ADRIÀ PINA. Política interna.
EN UN SILENCI QUIET. Col·lectiva.
ESTUDIS D'ART. Col·lectiva.
EL RESCAT DE LA PINTURA. Col·lectiva.
A. MIRÓ / M. NAVARRO. Costeres, ponts i xemeneies.
- 2017 MIRALLS DEL MIRACLE. El patrimoni industrial.
PER A JOAN VALLS. Papers i collages.
XAVIER LORENZO, La pintura.
FERRAN CABRERA I CANTÓ. 150 anys.
A MIQUEL HERNÁNDEZ, Setanta-cinc per setanta-cinc
- 2018 ESPAIS AVANÇATS, Escola d'Art d'Alcoi
ALEXANDRE SOLER, La imaginació desbocada

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT
AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OTOS
Sabadell
Fundació

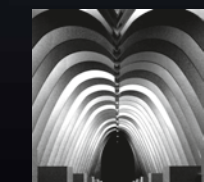

LA IMAGINACIÓ DESBOCADA

Alexandre Soler

Alcoi 5 Abril - 3 Juny 2018

LLOTJA DE SANT JORDI

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

Sabadell
Fundació

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT
AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OTOS